

være ønskelige, i den kommende Tid vil faa Brug for langt mere end 8 Timers Arbejdsdag.

Dernæst fastsætter Lovforslaget den Regel, at Bestemmelser, som efter Lovens Givelse udstedes i Henhold til Loven af 7. August, skal samtidig med Udstedelsen af Indenrigsministeren forelægges for Rigsdagen, idet de tilstilles det i § 1 nævnte Udvalg. Det hedder derefter, at Udvalget gør senest 14 Dage efter Forelæggelsen Indstilling til Rigsdagen om Bestemmelsernes Godkendelse, Ændring eller Bortfald. Saaledes som Tanken oprindeligt forelaa skitseret, var det bestemt, at de bortfaldt 14 Dage efter Udstedelsen, saafremt de ikke opnaaede Godkendelse forinden. Ved denne Udformning af Tanken vilde det imidlertid ligge saaledes, at Rigsdagen vilde være nødsaget til at give den Gyldighed i 14 Dage, men jeg har ved den Form, som jeg her har givet Lovforslaget, gjort det muligt for Rigsdagen, saafremt Enighed om Indstillingens Afgivelse kan opnaas, at træffe Beslutning meget hurtigere, idet saa snart Indstillingen er afgivet — der er kun sat 14 Dages Grænse, men det kan for den Sags Skyld godt ske samme Dag, som Forordningen modtages —, kan de to Ting sætte Sagen til Behandling, og naar ikke begge har givet Godkendelse, er Bestemmelsen bortfaldet.

Endvidere har jeg optaget en Bestemmelse, som heller ikke fandtes i det af privat Initiativ udgaaede Forslag, men som jeg for øvrigt overfor Udvalgene den Gang skitserede. Man fremsatte den Gang denne Antagelse: naar Indenrigsministeren har fremsat et Forslag, og Rigsdagen derefter nægter det Godkendelse, vil Ministeren have det indenfor sin Myndighed Dagen efter paa ny at udstede et saadant. Dette optog imidlertid Forslagsstillerne ikke, hvilket jeg opfattede som et Udtryk for, at de ikke tiltænkte endog mig at ville handle saaledes. Det ligger i selve Sagens Natur, at Indenrigsministeren ikke, naar Rigsdagen har nægtet Godkendelse af en udstedt Bestemmelse, vil kunne udstede denne paa ny i Modstrid med Rigsdagens Opfattelse. Derimod kan det Tilfælde indtræffe, at Rigsdagen paa et Tidspunkt vil mene, at en Bestemmelse er overflødig, og derfor nægter Godkendelse, og at maaske en Maaned efter den samme Bestemmelse ogsaa efter Rigsdagens Opfattelse vil være nødvendig. Og for at da ikke en Forelæggelse af det samme Forslag af Ministeren skulde kunne give Anledning til den Op-

fattelse, at han handlede i Modstrid med en Gang af Rigsdagen tagen Beslutning, er der i Lovforslaget indført følgende Bestemmelse: „Saafremt Bestemmelserne ikke opnaar Godkendelse, kan ny Bestemmelse af tilsvarende Indhold om samme Emne ikke udstedes uden forudgaaende Tilslutning fra det nævnte Udvalg“. Det vil altsaa sige, at i saadanne Tilfælde, hvor det kan blive nødvendigt at vende tilbage til et Emne, som en Gang er bortfaldet, vil, naar det er samme Indhold, det drejer sig om, en forudgaaende Forhandling være nødvendig.

I § 4 fastsættes det, at med Bestemmelser, som ændrer de i Overensstemmelse med § 3 udstedte nye Bestemmelser, forholdes paa samme Maade som i § 3 fastsat, de skal selvfølgelig ogsaa forelægges.

Endvidere foreslaas det i § 5, at „Bestemmelser, der er givet eller gives med Hjemmel dels i Lov af 7. August 1914, dels i Kornloven, Smørloven, Brændselsloven og andre Love, eller i Finansbevillinger, forelægges for Rigsdagen, forsaavidt angaar Lov af 7. August 1914, i Henhold til Reglerne i §§ 2, 3 og 4.“ En meget stor Del af Bestemmelserne har nemlig Hjemmel dels i særlige Love, dels i den almindelige Bemyndigelseslov.

I § 6 foreslaas dernæst Bestemmelser om, hvorledes man skal forholde sig, hvis Bestemmelser i Henhold til Loven af 7. August 1914 udstedes, medens Rigsdagen paa Grund af Opløsning ikke kan sammentræde. Det vil da ikke være muligt at forelægge dem for Rigsdagen efter de givne Regler, og det foreslaas derfor, at de skal forelægges, saa snart det i § 1 omhandlede Udvalg er valgt, og Fristen for Udvalgets Indstilling sættes da i Forhold til den Dag, da det er valgt.

Hvad jeg her har skildret, er altsaa Afviklingen af de overordentlige Foranstaltninger, som er truffene, medens endnu Hjemmelen efter Lov af 7. August 1914 bestaar. Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om denne Hjemmels Bortfald. Jeg maa maaske her forudskikke den Bemærkning, at hvis man havde kunnet gaa den Vej, som det synes, man i Sverige vil gaa, nemlig at fastsætte en Frist, for Eks. et Aar frem i Tiden, til April næste Aar, eller den Vej, som man synes at ville gaa i Norge, nemlig slet ikke nu at sætte nogen Tidsbegrænsning, vilde det utvivlsomt have været det for hele Sagens *saglige* Udvikling rigtigste; men Forholdene har jo udviklet sig saaledes politisk, at man nødvendigvis maa se bort derfra. Det medfører sikkert ogsaa visse